Ч. 203. Неділя 24 (11) вересня 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — Криза на Угорщинї. — Слова Монарха о угорскій кризі. — Події в Росиї. — Вірмени в Туреччинї.

В президиї мінїстерства ведуть ся все ще дальші конференциї з проводирями парляментарних партий. Бар. Ґавч приймав вчера члена палати панів Хлюмецкого, а відтак послів Кайзера і Шустерсича. Здає ся, що згадані конференциї не конче ідуть успішно, бо чутка о розвязаню палати послів не втихає. Сим разом повтаряє єї Tagespost, котра каже, що бар. Ґавч мав дати ся почути перед нїмецкими послами, що палата послів буде небавком розвязана, а нові вибори будуть розписані вже в січни слїдуючого року.

Найзамітнїйшою справою у внутрішній полїтицї нашої монархії єсть безперечно угорска криза, для котрої нинї настав знов критичний день першого степеня. Кабінет Феєрваріго подав ся до димісиї а тепер черга на коалїцию. Як звістно, Цїсар не хотів висилати свого мужа довіря, лиш покликав на авдиєнцию проводирів коалїциї Кошута, Апонія, Андрашого і бувшого мінїстра Банффіго. Особливу сензацию викликало покликанє ґр. Апонія. Як кажуть, Цїсар хотів тим показати, що не може бути нїякого сумнїву що до єго наміру заключеня якогось компромісу з коалїциєю. Ґраф Апоній був від двох лїт в неласцї у Цїсаря, а то від весни 1903 р., коли то Монарх на балю двірскім в Будапештї поминув Апонія, котрий під ту пору був предсїдатем палати послів. То поминенє, як кажуть, було наслїдком інформациї тодїшного мінїстра гонведів барона Феєрваріго, котрий поінформував був тоді Монарха, що ґр. Апоній яко предсїдатель палати послів підбунтовує народні змаганя, щоби змадяризувати угорскі полки. Отже теперішнє покликанє має бути доказом, що Монарх позабув вже на ті події, а нинї прикладає велику вагу до вислуханя думки ґр. Апонія. Ґр. Апоній був оногди через цїлий день в своїй маєтности під Пресбурґом, а вчера о 7 годинї вечером станув на двірци в Пресбурзї і всїв до поспішного поїзду, котрим їхали Кошут і єго товариші. Разом з Кошутом станув він також в готели „Брістоль“ і разом з ним піде нинї на авдиєнцию.

Magyar Orszag оголосив статю Кошута слїдуючого змісту: Іду до короля з тим кріпким постановленєм, щоби о скілько змога шукати і знайти розвязанє кризи. Проникнуті патріотичними чувствами і льояльностию знаємо однак також, що не можемо вернути домів з порожними руками. Коли король бажає закінчити ту тяжку кризу, не може жадати від нас того, що неможливе; таке жаданє було би без цїли. Впрочім звістно, що нарід змів би з овиду того, хто вернув би з порожними руками. Беремо на себе тяжкі обовязки правлїня, але не забагаємо власти. Однак то може аж тоді настати, коли вернемо з якимись здобутками. Инакше годї дїлати, а коли би хтось инакше дїлав, робив би то надармо і хиба лиш на то, щоби узискати власть і зараз єї утратити.

„Deutsche nat. Korresp.“ представляє трохи инакше розмову Цїсаря з послом Сильвестром о угорскій кризї, як то вчера подали ми за „Neue fr. Presse“. Монарха сказав насамперед, що теперішні відносини полїтичні суть досить трудні, а посол Сильвестер відповів на то, що найбільшу трудність робить угорска справа. На то сказав Цїсар, що трудности робить не лиш Угорщина, але й Австрия, де з ріжних сторін, іменно же зі сторони нїмецких полїтиків жадає ся роздїлу обох половин держави. То не підмога для змагань до заведеня впорядкованих відносин, а Корона числить на участь всїх покликаних до того чинників в цїли усуненя трудностий. — Пос. Сильвестер відповів, що войскові жаданя Мадярів, котрі в своїх наслїдках мусїли би довести до подїлу армії на дві части, мусїли з причин полїтичних і економічних викликати в Австриї жаданє роздїлу дотеперішних спільних справ. Тодї Монарха закінчив розмову словами: „На роздїл армії нїколи а нїколи не позволю“.

Петербурскій кореспондент Times-а доказує, що в цїлій Росиї крім одного Кавказу зовсїм не так небезпечно, як то читає ся в ґа-

---

3)

Отець.

З ческого — Авг. Евг. Мужіка.

(Конець).

Вже не сходив ся більше з війтом. То недобрий чоловік, вчепив ся чогось невинного хлопця! Цїлу ніч роздумував, як би помогти Беджішкови, а все таки удати перед війтом строгого батька; над досьвітом вже і придумав. Пішов до міста до кума Стегличка.

— Куме — каже до него, кліпаючи очима і боячись споглянути єму в очи — абисьте не посилали нїчого мому Беджішкови, то вам кажу!

Стегличек здивований аж рот отворив. Він, батько пятера дїтий, мав би щось посилати чужій дитинї, на котру вже давно позабув!

Але ось впала єму на голову розумна гадка. Зміркував зараз, куди то йде. Випитав ся про Беджішка, як і що та куди до него писати, пожалував Ілька, а той кліпаючи якось як не свій очима, вернув тяжким а повільним кроком назад домів. На другий день йшла вже від Стегличка десятка до Йосифова (місто в Чехах).

За кілька днів зайшов Стегличек до Ілька на село. Чекав на него аж до пізного вечера, аж ось і побачив єго згорбленого і утомленого, коли вертав з повними тачками з лїса. Удав перед ним, що прийшов до села упімнути ся о старі довги і сказав ніби то при нагодї більше менше так:

— От я нагадав собі — хоч я би вам не повинен того казати, куме. Я післав як раз пятнайцять золотих Беджішкови. З вас строгий батько, — я то знаю, ви менї то заказали. Не хочу від вас нїчого, але бо, видите, таке вже у мене серце, що я не міг того видержати. Таж ми старі приятелї.

І заплакав. Старий Ілько розплакав ся і собі, а відтак пішов і приніс пятнайцять золотих.

— Нехай вам Господь Бог заплатить, сусїде. З вас добра людина. Бідний мій Беджішек!

Стегличек забрав гроші і пішов...

Від тої пори посилав Беджішкови заєдно. Видатки росли. А війт тїшив ся, коли переконав ся на почтї, що Ілько нїчого не посилає.

* * *

Але як то скінчило ся? Зовсім просто.

По якімсь часї дістав кривий Ілько від войскового уряду в Йосифові повідомленє, що єго син обманник, злодій і зловлений втікач з війска, помер в війсковім шпиталі.

З тої пори, коли війт назвав Беджішка непотрібом, загнївав ся Ілько на него і не зайшов до него анї разу. Здав ся зі всїм на Стегличка. Стегличек подав єму також і ту сумну вість про смерть Беджішка... Оба поїхали на похорон і вернули ся назад за кілька днів.

Було вечером в маю. Війт сидів в своїй канцеляриї і писав. Отвертим вікном входив до хати пахучий воздух. Сонце клонилось вже до заходу і поблискувало поміж галузками повними рожевого і білого як сніг цьвіту. Було тихо, гладке гусяче перо скрипіло лиш по урядових письмах.

Хтось запукав несьміло. Якийсь похилений аж до землї чоловік явив ся на порозі, подібний скорше до якогось зьвіряти як до людини.

— Дай, Боже, добрий вечер! — відозвав ся прихожий глубоким сумним голосом. Війт єго не пізнав.

— Хто там такий?

— Я, Ілько...

— Ви! — відозвав ся війт злякавшись.

— Заходіть близше, просимо близше! Я вже чув — най вас Господь Бог потїшить!

Ілько станув в дверех. Не міг вже встояти просто — підніс лише свою тяжку голову, як старий погибаючий лев. Кілька разів обтер собі спочене чоло, а відтак відозвав ся глухим охриплим голосом:

— Я знаю, що мій син, моя дитина, не був, як то кажуть, честний. Але він вже на судї Божім. Але знаєте, я не хочу, щоби він от так... — старий запинив ся тут кілька разів, випялив очи і старав ся набрати в себе духа і голосу — зійшов марно з сего сьвіта. Ну, так я собі подумав, що добре би було щось зробити.

зетах, можна сказати навіть, що тепер значно вже успокоїло ся. Чутка о тім, мов би цар мав виїхати до Дармштадту, зовсім безосновна, а коли вибрав ся на фіньскі води, то лиш на дві неділї для відпочинку і верне назад а за границю не виїде. А всеж-таки не дасть ся заперечити, що в інтелїґентних кругах російскої суспільности ще не прийшло до успокоєня, а навіть далеко до него. Рухи социялїстично-революцийні проявляють ся всюди майже в цїлій державі. З Варшави доносять: У відповіди на послїдну заяву польских социялїстів видав ґен.-ґубернатор Скаллон яко найвисший комендант приказ для войска варшавского воєнного округа, в котрім каже, що войско треба лиш в крайнім случаю взивати на поміч, але скоро раз єго завізвуть, то оно повинно енерґічно виступати, щоби тим показало висшість войскового стану. Лїпше щоби кілька невинних жертв погибло, як щоби настала знева́га войска.

Для зробленя порядку і удержаня спокою на Кавказї відплили з Одеси до Батума і Поти з повною силою пари дня 20 с. м. чотири пароходи з войском а іменно: пароход „Паллада“ з 600 кіньми, 8 пушками і машиновими карабінами; пароход „Одеса“ з 1200 мужа і 30 официрами; пароход „Цесаревич“ з 1000 людьми і амуницією і пароход „Ростов“ з 700 людьми і великим запасом фуражу. Відтак відійшла до закавказкого краю з Києва 23 дивізия піхоти 21 корпуса. — Що дїє ся тепер в Баку і других містах та взагалї на Кавказї, не знати, бо власти від двох днів не перепускають телеґрафічних депеш.

Мимо наданя автономії унїверситетам і мимо вибору лїберальних ректорів межи студентами нема спокою, а радикальні елементи між ними взяли верх. Доказом того були бурливі віча студентів дня 20-го с. м. в Москві і Києві, доказом також резолюция студентів і технольоґів з Томска. Всї доказують, що студенти серед теперішних відносин не можуть вертати до унїверситетів, а коли суть за їх отворенєм, то лиш длятого, щоби могли лекше демонструвати. Всеж-таки київскі студенти ухвалили вернути назад до наук і практично переводити академічну свободу, значить ся боронити єї від насильства властий правительственних.

З Константинополя доносять, що в Маґнезії (в Малій Азиї) викрито в домі якогось Вірменина іменем Оганеса 18 готових бомб. Як в сїм місті так і в Смирнї волочило ся богато підозріних Вірмен без всякого занятя і їх арештовано та вислано до місця їх приналежности. В Смирнї арештовано якогось підозріного чоловіка, котрий казав, що називає ся Казимир Маранческий і єсть російским майором. — Показало ся опісля, що то звістний добре і небезпечний вірменьский заговірник і аґітатор і єго відставлено длятого до Константинополя. На передмістю Пера знайдено оногди бомби і матеріяли вибухові. Нема здаєсь і сумнїву, що бомби ті стоять в звязи з замахом в Ілдіз-палатї, бо в сусїднім домі, коло того, де знайдено бомби, був дверником брат візника Міґірдінш, котрий підчас згаданого замаху повозив карнтою, з котрої кинено бомбу. Згаданого дверника вже арештовано.

Н о в и н к и.

Львів, дня 23 вересня 1905.

— **Шкільний рік в львівскім унїверситетї** розпочинає ся виисами, що потревають від дня 23 с. м. до 8 жовтня. Пізнїйше аж до дня 16 жовтня треба на спізнений впис дозволу професорского збору дотичного видїлу, а ще пізнїйше до 1 грудня позволяє виключно академічний сенат. В склад сенату входять на новий рік: ректор Ґлюзиньский, проректор Пузина, декани: о. Жуковский (теольоґія), Хлямтач (права), Махек (медицина), Зубер (фільософія), а також продекани і делеґати видїлів. Секретарем і нотарем єсть др. Вінярж.

— **В краєвій молочарскій школї в Ряшеві** починає ся дня 1 падолиста низший 4-місячний курс молочарства. Поданя о приняте на курс належить вносити до дня 20-го жовтня на руки дирекциї школи і долучити: метрику, сьвідоцтво здоровля, моральности і шкільне та сьвідоцтво убожества, коли кандидат старає ся о приняте на кошт краєвого фонду, а вкінци письменну заяву родичів або опікунів в случаю неповнолїтности кандидата. Кандидати мусять мати 17 лїт скінчених і піддадуть ся вступному іспитови для провіреня, чи будуть могли відповідно користати з науки. Наука буде безплатна, а за харч і удержане в заведеню платить ся 120 К на цїлий час. Убогих учеників може краєвий Видїл увільнити від оплати.

— **Зміна назви міста.** Gazeta Lwowska оповіщує: Міністерство внутрішних справ в порозуміню з міністерствами справедливости і скарбу позволило на просьбу громади „Городок під Львовом“, щоби то місто від 1 січня 1906 р. уживало назви „Городок яґайлоньский“.

— **Обовязані до служби в загальнім ополченю** а перебуваючі в містї Львові, мають зголосити ся з своїм паспортом загального ополченя або з документом свого відданя з войска в львівскім маґістратї (ратуш І. поверх саля засїдань ради міскої) в речинци від 9 до включно 11 жовтня с. р. між годиною 8 рано а 2 з полудня.

— **Дешеві мешканя для учителїв.** Задаткове товариство народних учителїв у Львові парцелює закуплені ґрунти в ул. Крупярскій і в слїдуючім роцї розпічне будову домів з дешевими мешканями виключно для учителїв.

— **Безплатна дезинфекция.** Довша практика пересьвідчила, що біднїйші верстви львівского населеня укривають систематично случаї заразливих недуг, які лучають ся в їх мешканях, побоючись покривати видатки на дезинфекцию. Аби усунути той неприродний стан, рішив львівский маґістрат, що переведене дезинфекциї комнати і річий недужого по перебутій заразливій недузї має відбувати ся на будуще безплатно і то без огляду на заможність родини. Платною остане ся дезинфекция лише инших комнат мешканя, коли сторона сама того зажадає.

— **Загальні збори** філїї „Руского Товариства педаґоґічного в Скалатї“ відбудуть ся дня 29 с. м. о годинї 11-тій перед полуднем в сали повітового Товариства кредитового. На дневнім порядку буде між иншим справа основаня селяньскої бурси в Скалатї і підготовляючого курсу для середних шкіл.

— **Пригода на зелїзници.** Передвчера о годинї 5-тій рано — як доносять з Будапешту — вискочив із шин коло стациї Новімаров поїзд, що ішов до Загреба. Машиніст погиб на місци, а топник і кондуктор, що вів поїзд, тяжко ранені. З подорожних лиш один єсть легко ранений.

— **Холєра.** У Львові утворила ся з рамени міскої ради комісия протихолєрична, котра добрала собі членів споза ради і подїлена на кілька відділів люструє всї каменицї. До розпорядимости тих комісий дав маґістрат 1.000 К на безпроволочні видатки. Комісиї були приневолені замкнути одну пекарню і одну жидівску кошерну масарню, в якій уживано гнилого мяса. — В Прусах холєра не вигасає. Дня 21 с. м. було там 14 нових случаїв занедужаня, а одна особа померла. В Польщи російскій занотовано кілька випадків холєри в послїдних днях. В Люблинї занедужали три особи. Одна з них померла. В Лоди стверджено три випадки холєри.

— **Із скільскої верховини** доносять, що в наслїдок постійної посухи жнива в тамошних горах вже покінчені, між тим як звичайно в в минувших лїтах они в ту пору лише розпочинали ся. За то буде недостаток зерна, а також бараболї в сїм роцї дуже дрібні і збори їх невідрадні. Від двох тижднів не було в тамошній охрестности ні каплї дощу, а спека доходить о годинї 4 по полудни до 29 степенів Цельзия.

— **Огнї.** З Динова доносять: В селї Весолій коло Динова вибух оногди в ночи в домі Станислава Спєха, властителя торговлї рільничих товарів, пожар, котрий знищив дім і господарскі будинки. Жертвою полуміни стала також 70-лїтна мачоха Спєха, що спала на подї спаленого дому. Огонь мали підложити Майлех і Лейба Таґи, котрих арештувала жандармерия і відставила до суду в Динові. — Дня 18 с. м. погоріли в Копичинцях, гусятиньского повіта, 50 селяньских загород, вартости до 60.000 корон. Більша часть погорільців не була обезпечена від огню. — В Нижневі над Днїстром згоріло в середу по полудни 37 селяньских загород. Шкода дуже значна і тілько в части була обезпечена.

— **Хто відповідає за одїж молодежи** шкільної, яка пропала в школї підчас шкільної науки? То питанє рішив на днях висший суд в Гамбурзї. Одному ученикови пропав плащ, завішений в коридори шкільнім. Мати подала жалобу на управу школи і суд засудив заряд на зворот відшкодованя в сумі 70 М т. є. 84 К. Подано ось такі мотиви: „Родичі, котрі посилають дїти до школи а платять оплату, заключають певного рода договор; школа дає науку, опіку і т. д., а родичі дають оплату. Заряд школи мусить отже так зарядити, щоби ті, що користають зі школи, не поносили ніяких страт. До тих зарядженъ належить і безпечне місце і захист для зложених чи повішених частий одежи (плащів, шапок чи капелюхів і т. д.). Коли отже ученик нічого не завинив і не спричинив легкодушно утрати своїх річий — тодї відповідає власть шкільна за все і має покрити кошти відшкодованя“. То рішенє дає управам шкіл в Німеччинї вказівку, як мають урядити надзір над повішеними загортками, плащами і иншими частями одежи своїх питомців.

— **Утеча арештантів.** Дирекция карного заведеня для мужчин оповіщує: Арештанти Василь Голота і Павло Валюс утїкли дня 11 с. м. з відділу робочого вязнів в Дрогобичи. Перший з них числить 30 лїт, єсть зарібником і приналежить до громади Дорошів малий, жовківского повіта; — другий-же має 21 лїт, єсть

Приступив до стола, витягнув з за пазухи старанно завинений папір, розвинув єго і виложив перед війтом купу грошей.

— Чогож з тим хочете, дїдусю? — спитав ся війт з сочувством.

— Я продав хату а давнїйше... і ось то....

— То все, що маєте?

— Все.

— І щож з тим зробити?

— Ну, нехай то буде для бідних дїтий. Він їх так дуже любив. Він не був лихий чоловік....

Господь знає, хто єму то наговорив, що Беджішек любив бідні дїти!

— Отже роздїлити межи них ті гроші?

— Та роздїлити, нехай мають памятку по нїм. Прошу вас, пане війте. Знаєте, він не був лихий чоловік, він любив дїти.

— Зроблю, як ваша воля — відповів на то війт.

— Най вам Бог за то заплатить! Оставайтесь здорові, — сказав Ілько і пустив ся відходити. На порозї задержав ще єго війт і питає:

— А що буде з вами? Що будете робити, з чого будете жити?

Ілько споглянув на него здивований і не знаючи що сказати, відійшов.

Сонце зайшло. Війт остав ся сам. Стояв довго задумавшись, а відтак взяв гроші, перечислив і сховав. За кілька днїв найшли старого Ілька на войсковім кладовищи в Йосифові. Як він перелїз туди через мур, не знати: але назад вже не вернув. Помер.

мулярем і приналежить до Риманова, сяніцкого повіта.

— Смерть від кіньского копита. В громаді Крисовичі, мостиского повіта, ударив оногди кінь тамошного селянина Павла Левицкого, так сильно копитом в голову его пастуха, Лавра Антошка, що той небавом внаслїдок розбитя голови закінчив жите.

— Самоубийства. Управитель копальнї з Борислава, Ромуальд Лисий, 26-лїтний молодець, застрілив ся оногди рано в Самборі в каварни „Grande". — В Стрию застрілив ся академик М., поціливши себе револьвером кулею в серце. Причиною мало бути зденервоване. — З Відня доносять, що в Меріш-Шенберґ касиер тамошної фабрики паперу, Олешавер, відобрав собі жите, здефравдувавши два мілїони корон.

† Померли: Петро Решетило, укінчений богослов, родом з Угнова, по довгій і тяжкій недузї в заведеню на Кульпаркові дня 15 с. м. в 27-ім роцї житя. — Юлїян Целевич, помер в Угнові, в 62-ім роцї житя. Похорон відбув ся вчера.

Всячина.

— Що їдять Хінцї. В Европі гадають, що Хінцї живлять ся переважно котячим і песїм мясом, але то не зовсїм правда, бо лиш біднїйші жителї споживають оба тоті домашні зьвірята та й то не у всіх сторонах. У великих приморских містах, де можна легко роздобути зьвіринного корму, майже зовсїм на знають, що то значить їсти псн і коти. В Кантонї н. пр. є тепер всего лиш 4 ятки, де ріжуть ся зьвірята. Тут би можна нагади, що в Европі продають по більших містах кіньске мясо. Зовсїм инакше дїесь в глубинї краю. Ту песе і котяче мясо есть звичайним предметом торговлї; так само ріжуть ту щурі і миши, котрих у великій скількости споживають бідні люди. У гірского народу Гакків їдять найбільше псів, котів і щурів, а спосіб, в який они їх ріжуть і приготовляють, есть дійстно дуже гидкий. Насамперед пробивають зьвіринї круглим, острим зелїзком шию і лишають, щоби кров поволи сплила, а рівночасно, коли зьвірина ще рушає ся, зачинають здоймати з неї шкіру і патрошити. Лаби пса уважають за найбільший присмак. З котів найлїпше люблять чорнї; білих і сорокатих майже нїхто не любить, а в деяких сторонах таки зовсїм їх не їдять. Між щурами не роблять ріжницї. Польні, домашні і водні миши суть також улюбленою поживою, а перше, що подорожний побачить в малім місточку або на селї, то сотки зарізаних щурів, що на шнурах під стріхою або розтягнених таки впоперек улицї висять до гори хвостами, подібно як де в Европі або в Америцї кукурудза, і сушать ся. Та й кіньске мясо їдять у всїх сторонах хіньскої держави, хоч не дуже ласо і неправильно. Страшне перелюдненє в декотрих округах есть причиною, що люди їдять, що лиш лазить по сьвітї, почавши від того хробака, що его тачки переїдуть, аж до тої старої шкапи, що вже не годна держати ся на ногах.

Телеграми.

Відень 23 вересня. Цїсар завізвав репрезентантів угорскої коалїциї до утвореня парляментарного кабінету на слїдуючих услівях: 1) Справа войскова що до команди має бути виключена з проґрами; 2) основа спільности праґматичної має позістати ненарушена; 3) ревізия угоди з 1867 р. має відбути ся межи обома половинами держави; 4) буджет і континґент рекрутів мають бути ухвалені; 5) видатки войскові за рік 1904 і 1905 мають бути покриті і закон в справі дволїтної служби войскової має бути ухвалений.

Будапешт 23 вересня. Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Ґр. Альберт Апоній відвідав нинї рано о пів до 9-ої Кошута. Оба проводирі партиї независимости конферували через пів годипи з собою, відтак прибув також предсїдатель партиї народної ґр. Александер Зічі. Они три, а відтак і ґр. Юл. Андраші пішли о годинї пів до 11 до цїсарскої палати. В хвили коли виходили з готелю Брістоль, в котрім мешкають, зібрані там Мадяри, що проживають у Відни, зробили їм овацию.

Париж 23 вересня. Вчера розійшла ся тут чутка, що межи Нїмечиноъ а Франциею прийшло вже до повного порозуміня в справі марокканьскій. Чутку ту треба брати з великою резервою.

Константинополь 23 вересня. Султан жертвував для потерпівших від землетрясеня в Калябриї 1000 турецких фунтів.

Токіо 23 вересня. Число петиций внесених просто до трону з ріжних сторін против договора мирового виносить вже звиш 40. Межи ними знаходить ся також петиция професорів унїверситету. Мимо запереченя президента мінїстрів удержуєсь чутка, що в договорі містить ся з'обовязанє Японії, що не буде укріпляти проливу Ляперуз. Серед проводирів партий настало також невдоволенє з причини, що Японія згодила ся на то обмеженє. Рух опозицийний росте. В редакциї одної з опозицийних часописий і в помешканях редакторів зроблено ревізию.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 22 вересня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·60 до 7·80; жито 5·85 до 6·—; овес 6·60 до 6·80; ячмінь пашний 5·25 до 5·75; ячмінь броварний 6·25 до 6·50; ріпак 11·— до 11·50; льнянка —— до —·—; горох до вареня 8·25 до 9·—; вика —·— до —·—; бобик 5·75 до 6·25; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо 80·— до 85·—; конюшина червона 50·— до 60·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Залїщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина. Залїщик (на Підз.)
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Залїщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12 45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Залїщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 27).